

G.M.P. 25.9.46

'Anna i Schappet' har varit Särö trogen i 50 år

Anna i Schappet fyller på fredag 80 år. Det är väl inte många göteborgare som inte känner till Anna Lindgren, Anna i Schappet. Hennes rykte har spritt sig långt utanför Särös gränser, trots att Anna kanske aldrig utfört några sådana där större och märkvärdigare saker som kommer in i bladen. I snart 50 år har Anna varit Särö trogen, har spritt glädje omkring sig, och enligt "dom gamla" har hon varit sig precis lik genom tiderna.

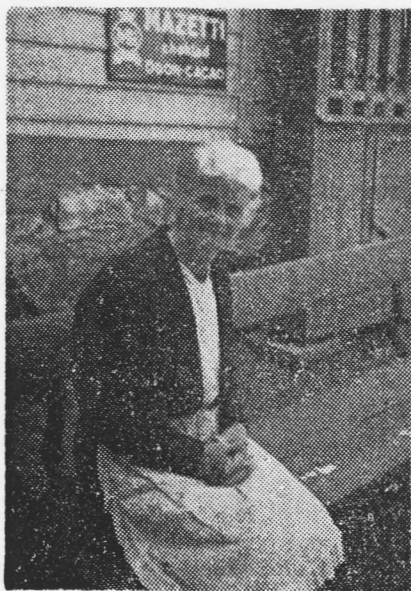
Det var år 1898 som Anna flyttade in i undervåningen av det gamla Säröhotellet. Där fiffades upp, en glugg s'ogs u' mot vägen och så öppnade Anna butik. Det är inte småsaker som under tiderna lopp "gått ur" den lilla boden. Allt finns där att köpa, från gotter och tyger, knappnålar och band till baddräkter och mössor. "N. K. i miniatyr" försökte några Säröbor döpa den lilla boden till. Men Anna tyckte det lät för modernt. Schappet kallar hon det själv för — och därvid blev det.

En dag för många, många år sedan brann Särö gamla vackra värdshus ner till grunden. Anna var den första som märkte eldsvådan, rusade upp till kyrkan och ringde i klockorna — men det var för sent och inget stod att rädda.

Anna flyttade "tvärs över gatan" där det låg två små bodar, som egendomligt nog kallades Australien och Californien. Californien var apotek och Australien postkontor. Men posten fick söka sig en annan lokal så småningom — Anna hade bestämt sig att Australien var hennes nya bod. Sedan dess har Anna varit där, skött affären ensam i alla dessa år och blivit liksom en gammal institution på Särö. Schappet har genom tiderna varit den inofficiella mötesplatsen för Särö ungdom. Dagarna lång står där gotthungriga ungar och suger på slichepinne eller mumsarkola så det står härliga till, medan de "äldre" ungdomarna dricker läskedrycker eller röker en cigarett så där lite i smyg.

Har man bekymmer går man till Anna i schappet. Hon vet så lite om de flesta angelägenheter, det vet ungdomarna, och de lyssnar och gör som de vill säga.

Har ungdomen förändrats mycket på de här 50 åren? Anna ser litet förvånad ut över den frågan. Ungdomen är alltid likadan — åtminstone här på Särö. Visst varierar ytan, klädseln är ju så annorlunda nu mot förr. För att riktigt under-

stryka vad Anna menar strövar några ungdomar förbi, den ena i ridbyxor, den andra i blåställ. Bägge är flickor.

— Sådär brukade pojkarna gå omkring, men nu vill du vara lika varandra. Det är riktigt svårt att se vilket som är vilket ibland, tycker jag. Men som sagt, det är bara utanpå, i grund och botten är de lika snälla och trevliga ungdomar som förr om åren här på Särö. Det är roligt när det är sommar och liv och rörelse. Jag har ju öppet på vintern också, berättar Anna vidare. Det blir litet kallt och dystert, men nog är det mycket att stå då med.

Under kriget hade vi flera förläggningar här lite på Särö, och då kom hela manskapet hit och handlade lite och pratade mycket. Det var roligt, men ungdomarna kom knappast fram till disken, och det gjorde mig allt litet ledsen ibland. För se det är ju ungdomen först och främst som jag är svag för.

ANNA-GRETA